

HET COMMUNISME.

- I. Het Communistisch Manifest, van Karl Marx en Friedrich Engels.
- II. De grondslagen van het Communisme.
- III. Communisme en Anarchisme.
- IV. Communisme en Revisionisme of Reformisme.
- V. Het Historisch Materialisme.
- VI. Klasse Moraal.
- VII. Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie.
- VIII. De Wereld-Revolutie.
- IX. Staat en Revolutie.
(De Leer van het Marxisme, van den Staat en de Taak van het Proletariaat in de Revolutie) door N. Lenin.
- X. Het Communisme.

3.50

HET COMMUNISME

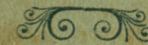
VIII.

DE WERELDREVOLUTIE

DOOR

HERMAN GORTER.

DERDE DRUK

UITGAVE J. J. BOS, AMSTERDAM.
1920.

AAN
LENIN

HET COMMUNISME

VIII.

DE WERELDREVOLUTIE

DOOR

HERMAN GORTER.

DERDE DRUK

UITGAVE J. J. BOS, AMSTERDAM.
1920.

VOORREDE VOOR DEN DERDEN DRUK.

Deze brochure wordt uitgegeven als vervolg op: „Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-democratie”. In gene bewezen wij de noodzakelijkheid van de Eenheid van het Wereldproletariaat in den strijd tegen het Wereld-Imperialisme. Deze toont aan, dat deze strijd van het Wereldproletariaat de Revolutie van het Wereldproletariaat voor het Socialisme zal zijn. —

De lezer wordt verzocht te bedenken, dat het grootste gedeelte geschreven werd nog vóór de Russische revolutie van November 1917, de rest in het voorjaar van 1918. Het geheel dus in een tijd, toen het West-Europeesche proletariaat nog zoo goed als geheel aan het Imperialisme onderworpen was. De brochure was bedoeld als oproep aan dat proletariaat. Vandaar toon en vorm, die nu natuurlijk anders zouden zijn.

In dezen derden druk heb ik niets veranderd, omdat, wat de feitelijke ontwikkeling tot nu toe betreft, zoo goed als alles wat ik toen schreef, werkelijkheid geworden is.

I.

De Noodzakelijkheid der Wereld-Revolutie.

De Wereldrevolutie nadert als gevolg van dezen eersten Wereldoorlog.

Evenals een onmetelijk woud door een wilden storm naar alle kanten gebogen wordt, zoo werd het Proletariaat door den wereldoorlog gebogen naar alle richtingen.

Jaren lang door een verkeerde propaganda, alleen op hervormingen gericht, op een dwaalspoor gebracht, het Imperialisme niet kennend, door zijn regeeringen bedrogen, door zijn leiders verraden, gaf het Proletariaat aan den Wereldoorlog en het Imperialisme toe.

Maar het zal zich in al zijn deelen weder opheffen, den strijd weder opnemen, en tot Eenheid komen.

De oorlog kon alleen ontstaan, hij kan alleen steeds verder gevoerd worden, doordat het Proletariaat der Wereld niet Eén is.

En de Russische Revolutie, door het Proletariaat van Europa, van Duitschland in de eerste plaats, verraden, bewijst dat ook elke revolutie ten slotte mislukken moet, wanneer het internationale Proletariaat der wereld niet als één Geheel, als één internationale Eenheid opstaat tegen het Wereld-Imperialisme.

De Revolutie nadert als gevolg van dezen eersten Wereldoorlog. Het Proletariaat van Europa en Noord-Amerika zal opstaan tegen het Imperialisme, dat het zooveel deed en

doet lijden; het zal door een langen, zwaren strijd aan het Imperialisme een einde maken.

Maar het Imperialisme kan niet opgeheven worden, wanneer niet het Kapitalisme opgeheven wordt.

De komende Strijd, de komende Omwenteling, is dus de Sociale Revolutie, de Revolutie voor het Socialisme.

En de Revolutie van het Europeesche en Amerikaansche Proletariaat brengt tenslotte het Socialisme op de geheele wereld.

Het is dus niet alleen de Europeesche en Amerikaansche Revolutie, het is de Wereldrevolutie die nadert.

Het is de plicht van alle waarlijk-revolutionairen de voorwaarden der sociale revolutie te onderzoeken, haar voor te bereiden, en een internationaal program van eischen voor haar op te stellen.

Dit zal in de volgende bladzijden geschieden.

Het geheele Proletariaat staat als één Geheel tegenover alle Imperialismen, tegenover het Imperialisme der wereld.

Er bestaat geen beter, geen slechter Imperialisme. Het Imperialisme van de beide groote groepen, van Duitschland aan de eene, van Engeland en de Vereenigde Staten aan de andere zijde, is even slecht, even vreeslijk voor het Proletariaat der wereld.

Dit is het eerste wat bewezen moet worden. Want alleen dan, als het Proletariaat der wereld dit inziet, dat er geen keuze is tusschen de Imperialismen, dat het van alle kanten even erg bedreigd wordt, en dat er geen uitweg is tusschen de even vreeselijke Imperialismen, eerst dan zal het Proletariaat der Wereld begrijpen dat de Wereld-Revolutie tegen het Wereld-Imperialisme noodzakelijk is voor het internationale Proletariaat.

Wij zullen aantonen ten eerste: de Noodzakelijkheid van de Revolutie uit de noodzakelijkheid van de onderdrukking en slachting van het Proletariaat door het Imperialisme, ook na den oorlog, en de Noodzakelijkheid van de Wereldrevolutie uit de GELIJKHEID van de onderdrukking en slachting van het Proletariaat door ieder Imperialisme, door het Imperialisme van alle Naties. Ten tweede: dat er uit deze onderdrukking en slachting geen andere uitweg is voor het Proletariaat dan de Wereldrevolutie. Ten derde de Uitvoerbaarheid der Wereldrevolutie en haar Program. Ten vierde dat de Russische Revolutie het voorbeeld is der Wereldrevolutie voor het Proletariaat der Wereld. In het vijfde hoofdstuk zullen wij onze beschouwingen dan nog eens samenvatten.

De groote tegenstanders, de leiders in den strijd om de beheersching der wereld, de eenige strijders, die werkelijk de macht, d.w.z. het recht hadden om dezen strijd te strijden, Engeland en Duitschland, staan nu tegenover elkander op één front, van de Noord- tot de Middellandsche Zee, met al hun macht. De strijd om de beheersching der wereld is begonnen.

Rusland, dat slechts een bureaucratisch en militair Imperialisme had, geen sterk kapitalistisch, en dat dus ook niet rijp was voor dezen strijd, is afgevallen. Slechts een paar trawanten, wier Imperialisme in den dienst is getreden der beide Machten, zijn aan beide zijden over.

Maar de strijd is nu waarlijk, door het toetreden van de Vereenigde Staten, geworden een strijd om de beheersching der wereld.

Want wint Duitschland, dan beheerscht het Europa en

een groot deel van Azië en Afrika, en doet dus den eersten stap naar de wereldheerschappij.

Winnen Engeland-Vereenigde Staten, dan beheerschen zij de wereld.

DE VEREENIGDE STATEN HEBBEN DAT INGEZIEN, EN ZIJN DAAROM IN DEN OORLOG GETREDEN.

Als Rome en Carthago, zoo staan de beide Machten nu tegenover elkander. Ging het toen om de Middellandsche Zee, nu gaat het om alle Oceanen en om alle landen die er aan liggen.

En evenals er toen geen mogelijkheid was van verzoening, maar de strijd uitgevochten moest worden tot een der tegenstanders de overwinning had behaald, zoo ook nu.

De strijd gaat om de beheersching der wereld, en zoo lang dat doel voor oogen staat, zal men pogen om het, met alle middelen en alle offers, (zelfs ten koste van de helft van het bloed der naties), te bereiken.

In de brochure: Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie, had ik geschreven, dat het Duitsche Imperialisme even gevaarlijk is voor het Internationale Proletariaat als het Engelsche. Ik zou nu schrijven: als het Engelsch-Amerikaansche.

De vraag rijst nu: Is dit volkomen waar? Of is het simplistisch, al te eenvoudig? Is het misschien ingegeven door den wensch om alle Imperialismen gelijk te zien, opdat men dan daaruit de noodzakelijke Eenheid van het internationale Proletariaat zou kunnen afleiden?

De zaak moet nu nog eens onderzocht. Want als het Imperialisme van Duitschland gevaarlijker, nadeeliger was voor het Proletariaat dan het Engelsch-Amerikaansche, dan zou het Proletariaat zijn nederlaag moeten wenschen en het heviger moeten bestrijden. Dan kon het heil van het Proletariaat in de overwinning van het ééne liggen. Dan ware misschien de Revolutie onmogelijk of onnoodig.

Om klaar te beslissen, of de overwinning van het ééne Imperialisme aan de arbeidersklasse grooter nadeel zou brengen dan die van het andere, moeten wij ons de gevolgen van

een werkelijk volkomen overwinning van het eene en van het andere voorstellen 1).

Wanneer Duitschland overwint, d.w.z. de vredesvoorwaarden opleggen kan, dan houdt het België in zijn macht, neemt nog een deel van de mijndistricten van Frankrijk, maakt Polen, Servië, Albanië, Montenegro van Oostenrijk-Hongarije, Oostenrijk-Hongarije van zich afhankelijk, geeft Turkije het gebied tot de Perzische Golf, maakt Turkije van zich afhankelijk, splitst Rusland in stukken, en maakt ook deze afhankelijk, beheerscht de overige Balkanstaten, en dwingt Frankrijk en Italië tot een bondgenootschap. Het neemt zijn koloniën, en een deel van die der anderen.

Dan is Duitschland meester van de Vlaamsche kust en Emden tot de Perzische Golf en tot diep in Azië. *Dan heeft het het doel, waarvoor het den oorlog voorbereidde en voerde, bereikt.*

Maar door zijn militair, politiek en economisch overwicht, door de handelstractaten die het opleggen kan, krijgt het overheerschende macht in Skandinavië en in Holland. 2).

Duitschland beheerscht dan het vasteland van Europa, een groot deel van Azië, — tot dichtbij de poorten van Engelsch-Indië —, en van Afrika.

Engeland daarentegen en de Vereenigde Staten zijn dan hoewel op het vasteland van Europa overwonnen, volstrekt niet verslagen. Hun macht ter zee is zoo goed als zeker niet gebroken. Duitschland moet, om wereldmacht te krijgen, dus voortgaan op zijn bloedigen, imperialistischen weg, en opnieuw zich tot oorlog voorbereiden.

Scheidsgerecht, ontwapening, beperking van bewapening

1) Om de werking eener zaak te leeren kennen, moet men haar „rein”, „zuiver”, stellen. Dit doet iedere wetenschap, dit deed ook Marx bij het onderzoek van het Kapitaal. — Zoo moet men om de beide Imperialismen te leeren kennen, ze beide nemen in hun volle kracht. — In het orgaan der C. P., de „Tribune” werd dit politieke tinnegijeterij genoemd. Het is de éénige manier om beide Imperialismen te begrijpen.

2) Dat Holland het Deutsche Imperialisme steunt en steunen MOET, is dikwijls genoeg aangetoond. Het Imperialisme van Holland is dat van Duitschland, door aardrijkskundige en economische oorzaken, en om Indië. De banden tusschen de beide volken zijn in den oorlog zeer vast geworden.

zijn onmogelijk. Noch Engeland, noch Duitschland, noch de Vereenigde Staten willen ze. Het gaat om de wereldmacht, om de uitbuiting en beheersching van het grootste deel der aarde, die met die middelen niet te krijgen zijn, — slechts met geweld.

Deze leuzen zijn slechts de leugens, waarmee men, geholpen door zijn bondgenooten de Reformisten en Pseudo-Marxisten, de arbeidende klassen bedriegt, om hen stil te houden en hen nieuwe oorlogen te laten voeren.

Wat zijn dus nu de gevolgen van een Deutsche overwinning?

Duitschland wapent zich uit alle macht. Zoodra het de gevolgen van dezen oorlog eenigszins te boven is. Naast de stapels wapens uit dezen oorlog maakt het nieuwe, nog vreeselijkere. En daartoe dwingt het al zijn „bondgenooten”. Door zijn economische en politieke en militaire overmacht. En Turkije en Oostenrijk-Hongarije, en Polen, en den Balkan, en Skandinavië, en Holland. Ook Frankrijk, Italië en Rusland.

De Deutsche organisatie van Reuzentrusts van Banken, Fabrieken, Spoorwegen, Reederijen, wordt een Europeesche, van Holland tot Konstantinopel.

De Pruisisch-Deutsche geest, dat mengsel van, de bastaard uit despotisme en slaafschheid, dringt door en heerscht overal. En de volken van Europa moeten gehoorzamen, op straffe van economische en politieke vernietiging.

Dat is het Deutsche „Verbond der Volken”. Dat Duitschland wil en dat door de overwinning wordt bereikt.

De arbeidersklasse wordt dan onder dit gewicht van Militarisme, Trusts, Patroonsbonden, in alle landen van Europa verpletterd.

En dan eindelijk barst de tweede Wereldoorlog uit, tegen Engeland en de Vereenigde Staten, nog veel vreeselijker dan de eerste. Om de heerschappij ter zee. In Azië en Afrika. Om de Stille Zuidzee. En een groot deel der arbeidersklasse wordt weer vermoord.

Dit is het vooruitzicht van het Deutsche Imperialisme.

Nu het Engelsch-Amerikaansche.

Indien de Vereenigde Staten en Engeland overwinnen, zoodat zij de vredesvoorwaarden kunnen dicteeren, dan worden aan Duitschland Elzas-Lotharingen, Pruisisch Polen, en al zijn koloniën ontnomen, en misschien ook nog wel Duitsch grondgebied tot den Rijn. Oostenrijk wordt verscheurd. Polen krijgt een deel van Pruisen, en Galicië. De Balkan komt onder Engelsche leiding. Turkije wordt verdeeld.

Dat de Vereenigde Staten de voorwaarde stellen, dat Oostenrijk, de Balkan en Turkije aan den Duitschen invloed onttrokken en Arabië, Mesopotamië en Syrië „onafhankelijk“ gemaakt moeten worden, bewijst hoe zeer de Vereenigde Staten de politiek van Engeland tot de hunne hebben gemaakt. Want als deze voorwaarden vervuld worden, dan is het Engelsche Wereldrijk van de Kaap over Kairo naar Indië gesticht. Zeker heeft Engeland daarvoor aan de Ver. Staten zijn hulp in de Oost-Aziatische en Groot-Oceaanvraagstukken beloofd.

Bovendien wordt aan Duitschland onder den naam van schadeloosstelling een enorme oorlogsschatting, in jaarlijksche termijnen, over een groote rij van jaren te betalen, opgelegd, en zijn vloot wordt duurzaam tot op zeer kleine sterkte verminderd. Helgoland wordt een Engelsche vesting. Door het verlies der mijnen in Lotharingen wordt het ook zeer verzwakt. Duitschland en Oostenrijk-Hongarije zijn dan voorloopig tegenover Engeland-Amerika machteloos.

Maar ook Rusland zal, wanneer de Revolutie zich onder den druk van het Entente-Imperialisme niet zou kunnen houden, langen tijd door binnenlandschen strijd en ontwikkeling en door zijn schuldenlast niet veel beteekenen. De Vereenigde Staten zullen daar grooten invloed krijgen.

Frankrijk en Italië krijgen flinke deelen van den buit. Frankrijk vooral zal zich door de herwonnen mijnen zeer ontwikkelen, maar beide staten zijn toch niet sterk genoeg om tegen Engeland en de Vereenigde Staten op te kunnen.

Blijven over deze twee en Japan.

Wat men met Japan doet kan men nog zien. Maakt het te groote aanspraken op China, Nederlandsch-Indië, enz., dan breekt men zijn macht. De ontzaglijke vloot van Engeland (in den oorlog bijna verdubbeld) met de nieuwe vloot der Vereenigde Staten beheerschen alles.

Wij onderstellen hier dat de twee bondgenooten samen-

blijven. Hun kapitaalsbelangen zijn tijdens den oorlog reeds zeer sterk versmolten, en het ligt voorloopig zeker in hun voordeel samen te blijven.

Wat is dan het lot der wereld?

De Vereenigde Staten en Engeland zullen alles doen om te maken dat geen enkele staat meer tot groote macht komt.

OM ALLE TE BEHEERSCHEN, OF UIT TE ZUIGEN, ZULLEN ZIJ ALLEN ZWAK ZIEN TE HOUDEN.

In den tijd dat Duitschland en Rusland nog zwak zijn, zullen zij zich meester maken van de voornaamste markten.

In Europa zullen Frankrijk, Italië, en de kleine landen hun volgelingen zijn, in Amerika de Midden- en Zuid-Amerikaansche Staten.

Het zal zijn alsof twee keizers voorop gingen in een optocht, en hun vazallen volgen hen.

Bij alle politieke geschillen in Europa en Amerika zullen zij den een tegen den ander uitspelen, zóó dat allen zwak blijven. Evenals Engeland in het verleden (om te zwijgen van zijn vele veroveringen en wreedheden) Rusland, Turkije, de Balkanstaten, Klein-Azië, Egypte, Perzië, Indië, China, dus het geheele nabije en verre Oosten niet tot zelfstandigheid en macht liet komen, zwak hield, om ze of tegen elkaar uit te spelen of uit te zuigen, zoo zullen Engeland en de Vereenigde Staten het dan doen met Duitschland, Rusland, Oostenrijk-Hongarije, Turkije, den Balkan. En Amerika met Mexico, Brazilië, Peru, Argentinië, enz.

De Vereenigde Staten zullen Midden- en Oost-Europa in een hel veranderen, waar de van Duitschland afgescheurde deelen, Duitschland zelf, Polen, de uit Oostenrijk-Hongarije gevormde Staten, de nieuwe staten van Rusland, de Balkanvolken en Turkije elkander voortdurend bestrijden. En in dien tijd beheerschen Engeland en de Vereenigde Staten de wereld.

Economisch zullen zij trachten Europa afhankelijk te maken van het Amerikaansch-Engelsch kapitaal. Vooral Rusland zullen zij daarmee overstroomden. Overal zullen zij filialen van hun Trusts, hun Banken, hun Reederijen grondvesten, en, — waar het natuurlijk niet gelukken zal de Europeesche te vernietigen, maar zij door de verzwakking van Duitschland hierin toch ver zullen komen, — ze tot samen-

smelting dwingen, in HUN voordeel, omdat zij de zeeën en de overzeesche markten overheerschen.

En Afrika en Azië zullen dienen als uitbuitingsgebied zoo goed als alleen voor hen beide. Vooral ook China. Gedeeltelijk beheerschen zij deze gebieden zelf, gedeeltelijk inheemsche despoten in hun soldij.

Terwijl Duitschland door zijn strijd tegen een overmacht ten minste nog gedwongen was om Oostenrijk, Turkije, den Balkan, Klein-Azië, nog andere staten wellicht, sterk te maken, te ontwikkelen, moeten Engeland en Amerika dit juist niet doen, omdat zij een monopolie hebben en dus niet bedreigd willen worden.

Dan ontstaat er een Europa, waar, in het Centrum, de hoofdmacht van het vasteland, de eenige macht die tegen Engeland en de Vereenigde Staten kon wedijveren, die STRIJDEN kon, politiek en voor een deel ook economisch, is gebroken, en de rest uit voor STRIJD te kleine of voorloopig te zwakke landen bestaat, of in machteloze en met elkaar twistende deelen is verscheurd. Een, met uitzondering van Engeland, machteloos Europa dus.

De politieke strijd der naties, een hoofdfactor voor den vooruitgang van het kapitalisme, is dan uitgeschakeld.

In Midden- en Zuid-Amerika een dergelijke toestand.

En de kans op eigen machtige ontwikkeling en zelfstandigheid van Klein-Azië, Mesopotamië, Arabië, Egypte, Perzië, Indië enz. is voor een langen tijd verdwenen.

Een dergelijk zwak, verbrokkeld Europa, een zwak Zuid-Amerika, Azië en Afrika, een zwakke, verbrokkelde wereld, dat is het doel der politiek der Vereenigde Staten.

Maar omdat de Vereenigde Staten, Engeland en Japan elkaar toch niet vertrouwen, en bovendien Frankrijk en Italië toch sterke machten zijn, en Rusland en Duitschland zeker weer groeien en zich herstellen, en er dus altijd geweldige coalities te vreezen zijn, blijft men zich wapenen uit alle macht.

Dat is het „Wereld-verbond der Volken” dat Engeland en de Vereenigde Staten willen, en waarvoor Wilson, Lloyd George en Asquith propaganda maken, en waarin Duitschland, als het eenmaal democratisch is, ook een plaats mag nemen!

En daartoe willen zij het Zelfbeschikkingsrecht der Volken van Europa (niet van Azië en niet van Afrika). Het zelfbeschikkingsrecht, dat deze volken niet sterk maar zwak maakt, en dat slechts dient om machtige coalities van Europa onder Duitschlands leiding te voorkomen, opdat Engeland en de Vereenigde Staten over de Wereld heerschen 1).

1) Dit probleem is hoogst ernstig, want het gevaar bestaat, dat evenals de nationale Proletariaten, geleid door de Reformisten, op de Liberalen en de Democraten vertrouwd hebben, het internationale Proletariaat zal vertrouwen op het Imperialisme der groote burgerlijke democratiën.

En zoolang dit geloofd wordt, zoolang de Fransche, Engelsche, Amerikaanse, Belgische etc. arbeiders gelooven, dat het Engelsch-Amerikaansche Imperialisme ook maar een haar beter is dan het Duitsche, zoolang komt er geen eenheid van het Proletariaat, geen nieuwe Internationale, en geen censegezinde strijd van het Wereldproletariaat voor de Wereldrevolutie.

Daarom hierover nog een paar woorden.

Het doel van Wilson: de zelfstandigheid, de zelfbestemming aller naties in Europa, en een Wereldbond der Volken, is in de eerste plaats onmogelijk. Want de belangen van al deze volken zijn verschillend, en er zijn onder hen zeer machtige en zeer zwakke. Dit moet onder het kapitalisme, zooals het nu nog is, zooals het nu nog verdeeld is in nationale kapitalismen, voeren tot overheersching en onderdrukking. Het is niet anders mogelijk.

Bovendien is het huichelachtig. Want het is het BELANG van Engeland en de Vereenigde Staten, dat geen enkele macht op het vasteland van Europa sterk wordt. Het middel tot bereiking van dit doel is, na de vernietiging van de macht van Duitschland, de zelfstandigheid van alle volken van Europa. Deze zelfstandigheid is dan echter niet meer dan een schijn, want juist zij maakt de europesche naties politiek en economisch tot vazallen der beide angelsaksische volken.

De waarheid is echter deze: Onder het Imperialisme bestaat er geen zelfstandigheid. Wint Duitschland, dan ontstaat er een Volkenbond van Europa, waarin de volken niet langer zelfstandig, maar eenvoudig aan Duitschland onderworpen zijn. Winnen de Geassocieerden dan ontstaat een Bond van Volken, waarin alle, behalve de Vereenigde Staten en Engeland, zwak zijn, en, door hun zwakte aan beide onderworpen.

Het doel van beide Imperialismen is dus precies hetzelfde: Onderwerping der volken, beheersching der wereld, wereldmacht, wereldheerschappij.

Duitschland vermoordt op wreede wijze de zelfstandigheid, Engeland en de Vereenigde Staten laten ze in schijn bestaan, maar doden ze in werkelijkheid.

Het onderscheid is schijnbaar, niet wezenlijk.

Het onderscheid tusschen het Duitsche en het Engelsch-Amerikaansche Imperialisme is van denzelfden aard als dat tusschen conservatief en liberaal, tusschen absolutisme en republiek, tusschen aristocratie en democratie. Onder het Imperialisme is er tusschen deze alleen nog een verschil naar den schijn. Zoo is er in werkelijkheid geen onderscheid tusschen het Imperialisme van een reactionairen, absolutistischen, autoocratischen staat en dat van een liberalen, republikeinschen, democratischen.

Het is waar, de Duitse geest, de lage brutaliteit, heerscht dan niet, het beestachtige Duitse Imperialisme is machteloos geworden.

Maar in plaats daarvan is gekomen het machtig Engelsch-Amerikaansch monopolie, waardoor een groot deel der wereld tot stilstand, en bijna de geheele wereld tot onderworpenheid is gebracht. En de geest van dit imperialistisch Monopolie is de beestachtige ruwheid en de corruptheid van het Amerikaansche kapitalisme, vermengd met de verfijnde uitzuiging van het Engelsche, die het slachtoffer krachteloos maakt. En van beide de huichelarij en de valsche democratie.

En wat zullen de gevolgen van dit Imperialisme zijn voor het internationale proletariaat? De Amerikaansch-Engelsche banken en Amerikaansch-Engelsche trusts zullen de wereld beheerschen. Om daartegen te concurreren zal voor de andere landen moeilijk zijn, zij zullen zich dikwijls moeten onderwerpen. De strijd van het Proletariaat zal dus zwaar zijn, haast onmogelijk worden, tegen het Monopolie dezer Wereldtrusts.

Maar het Amerikaansch-Engelsch kapitaal zal, zooals het Engelsche altijd deed, een deel van het Proletariaat omkopen tegen het andere. Het zal dit maken tot het beter betaalde, hooger georganiseerde, ontwikkelde proletariaat. Tot de goed gevoede, goed gekleede, goed gehuisveste, goed afgerichte beulen en bloedhonden tegen het overige Proletariaat, — en tegen de zwakke volken —, tot het leger van verraders tegen het overig Proletariaat en tegen de zwakke volken, waarop het in zijn strijd tegen de arme proletariërs en de zwakke volken altijd rekenen kan. Zulk een leger huurlingen zal het maken in alle landen. Het zal dit kunnen, want het heeft het Monopolie, nu Duitschland viel. En het

Werkelijke zelfstandigheid is onder het kapitalisme niet meer te bereiken, noch onder een autocratie, noch onder een democratie. Het kapitalisme, het Imperialisme, leidt onvermijdelijk tot onderwerping der volken.

De oorzaak daarvan is het monopolistische Bankkapitaal, dat in Duitschland, Engeland en de Vereenigde Staten almachtig is en van daar uit de wereld beheerscht.

Het is juist het karakteristieke, dat het Kapitalisme ook in deze kwestie in een slop geraakt is.

Alleen het socialisme kan dit vraagstuk, evenals zoovele andere, oplossen.

zal de „unskilled”, de slecht gevoede, de slecht betaalde, de slecht gehuisveste, de ellendige, de arme arbeiders kunnen onderdrukken zoo veel het wil. En dat zal de groote massa zijn.

Dat heet dan de Wereldvrede van het Engelsch—Amerikaansch Imperialisme. En dat is het, waarvoor de bourgeoisie van de neutrale landen, ja van alle landen, zoo in verrukking is.

Maar tenslotte zal de oorlog toch losbreken. Want Duitschland herstelt zich, en Rusland komt op, en China laat zich op den duur niet onder het juk houden. De wereld verdraagt op den duur niet, kan niet lang verdragen de opperheerschappij van het Amerikaansch-Engelsch Kapitaal. Daarvoor is het Kapitaal nog lang niet internationaal genoeg, zijn de te exploiteeren landen nog te groot, zijn de mogelijkheden tot eigen ontwikkeling en zelfstandigheid nog te vele, zijn ook de wrijvingsvlakken nog te aanzienlijk. Nieuwe coalities vormen zich tegen Engeland, tegen de Vereenigde Staten, deze twee machten scheiden zich misschien, en het Proletariaat der wereld wordt toch weer in een bloedbad gestort, en voor een groot deel vermoord.

Dit zijn dus de gevolgen, als zij hun voorwaarden kunnen stellen, van de overwinning van het Duitse en van het Engelsch-Amerikaansche Imperialisme.

Aan de eene zijde: Duitschland oppermachtig in Europa, met Duitsch-militair despotisme overal, en binnen korten tijd een tweeden nog vreeselijker wereldoorlog.

Aan de andere zijde: Engeland en de Vereenigde Staten oppermachtig in de wereld, met onderworpenheid, of krachteloosheid en stilstand overal. En toch ook militarisme overal en na eenigen tijd een nieuw bloedbad.

Komt de oorlog niet tot een werkelijke beslissing, dan moet de geheele strijd des te eerder uitgevochten. Dan ontstaan er twee volkenbonden tegen elkaar en komt zeer spoedig een nieuw bloedbad.

Dus van beide kanten: Onderwerping van het Proleta-

riaat der Wereld, en Slachting van het Proletariaat der Wereld.

En in ieder geval Onderwerping en Slachting van het Proletariaat der Wereld. Dat is de Toekomst.

Kiest, Proletariërs! Beide machten lokken u met hun Wereldbond van Volken. Beide zeggen u: Wij zijn niet imperialistisch, maar de ander!! Maar beide bedriegen u inderdaad met onderwerping en ondergang!!!

Als men het Proletariaat vraagt: Wat hebt gij liever, het despotisme, de beestachtigheid en het bloedbad van het Duitse Imperialisme, of de beestachtigheid van het Amerikaansche vermengd met de verfijnde uitzuiging van het Engelsche, waarna het bloedbad toch ook komt, dan moet het Proletariaat der Wereld antwoorden: Ik weet het niet. De gevolgen van beide zijn even vreeselijk.

Zoo is het.

Het Duitse en het Engelsch-Amerikaansche Imperialisme zijn inderdaad even vreeselijk voor het Proletariaat.

De Duitse, Engelsche, Amerikaansche en dus ALLE Proletariërs der Wereld worden gelijkelyk door het Duitse en door het Engelsch-Amerikaansche Imperialisme bedreigd.

Zij kunnen zich dus vereenigen.

Zij kunnen een bond maken, waarin het ééne Nationale Proletariaat voor het andere opkomt. Een bond als een vakvereniging of een trust van Proletariaten die alle tezamen tegen het Wereld-Imperialisme strijden. Want hunne belangen zijn werkelijk dezelfde.

Slechts een vereenigd Duitsch, Engelsch en Amerikaansch, en dus slechts een vereenigd Wereld-Proletariaat kan het Duitse en het Engelsch-Amerikaansch Imperialisme, kan dus het Imperialisme in het algemeen, het Wereld-Imperialisme vernietigen.

Elk nationaal, en dus het geheele internationale proletariaat moet BEIDE evenzeer bestrijden.

Het proletariaat van alle landen moet zich op één front vereenigen om BEIDE te gelijker tijd te vernietigen.

Er moet een Internationale gevormd worden, die beide tegelyk vernietigt.

Evenals in alle landen in de binnenlandsche politiek door het Imperialisme de grenzen tusschen de partijen Klerikaal en Liberaal, Conservatief en Demokraat zijn weggefallen voor het nationaal strijdende Proletariaat, en er slechts één imperialistische massa is, zoo moet in de internationale politiek het internationale Proletariaat geen onderscheid maken tusschen dit of dat Imperialisme.

De nieuwe Internationale moet beide tegelyk, het Imperialisme van allen bestrijden en vernietigen.

De beide groote Imperialismen der wereld zijn gelijkwaardig 1). En daar alle Imperialismen, van alle andere

1) Al diegenen dus, die het eene Imperialisme boven het andere stellen, steunen hun geest en hunne handelingen niet op de waarheid. Zij staan op een valsehen bodem.

Zij splitsen het Internationale Proletariaat en maken het de overwinning op het Internationale Imperialisme onmogelyk. Zij allen, mogen het zijn Sociaal-patriotten, Pseudo-Marxisten of partijen van neutrale landen, zij spelen het spel van het Imperialisme, der imperialistische duitse, engelsche, amerikaansche, en met hen verbonden internationale kapitalistische klassen en regeeringen.

Zij staan aan de zijde dezer klassen en regeeringen en helpen het Imperialisme.

Want juist deze, — de engelsch-amerikaansche onder het masker der democratie, de duitse onder het masker van het absolutisme, — juist deze scheiden het internationale Proletariaat slechts hierdoor dat zij aan het eigen Proletariaat het eigen Imperialisme als niet bestaand, of vreedzaam, het vijandelijke als het eenige of slechtere voorstellen.

Dit doen Wilson, Bethman Hollweg, Lloyd George, Poincaré, Czernin, Asquith enz. Dit is het doel hunner redevoeringen. Daardoor alleen, door dit bedrog alleen, konden zij den oorlog doen ontstaan, en kunnen zij hem verder voeren. Hierop alleen steunen zij. En daaraan doen deze socialisten mee.

Maar de waarheid is, dat beide Imperialismen even gevaarlijk zijn voor het Proletariaat, en dat zij beide slechts door een vereenigd Wereld-Proletariaat kunnen worden overwonnen.

De zaak staat in werkelijkheid zoo: Evenals in de binnenlandsche politiek de heerschende klassen de arbeiders verdeelden door de leuzen Liberaal en Klerikaal Conservatief en Democraat, enz. enz., leuzen die juist door het Imperialisme zijn opgelost, zoo verdeelen, maar nu in reusachtig veel grootere, in wereldgrootere mate de Imperialisten de arbeiders internationaal in aanhangers van het eene of het andere Imperialisme.

Het Duitse Imperialisme, als het brutelere, meer hondsche door een aristocratie geleide, neemt de plaats in der conservatieven, der reactionairen.

Naties der Wereld, verbonden zijn met, d.w.z. onderworpen zijn aan deze beide Imperialismen, van Duitschland aan de eene, van Engeland-Amerika aan de andere zijde, zoo is het waar dat voor ALLE arbeiders der aarde, voor het GEHEELE Wereld-proletariaat het Imperialisme van elk van beide groepen, van de een zoowel als van de ander, even vreeselijk is.

Daarom is het zeker, dat de arbeiders der geheele wereld opnieuw door alle Imperialismen zullen worden onderdrukt en geslacht.

Het Engelsch-Amerikaansche Imperialisme, als het sluwere, meer huichelachtige, door een democratie geleide die van de liberalen.

In werkelijkheid zijn zij beide gelijk.

De groote Imperialisten, de keizers, de koningen, de presidenten, de leiders der Engelsche, Duitse en Amerikaansche banken, de ministers en politici weten wel wat zij doen. Zij weten wel, dat door deze splitsing, en door deze splitsing alleen, (want zoo machtig is het Proletariaat, dat het, wanneer het internationaal EEN was, het Imperialisme van alle staten, het Imperialisme in het algemeen zou vernietigen), dat ze door deze splitsing van het Proletariaat in twee groepen, hun doel: de enorme duurzame winst voor het bankkapitaal en de onderwerping der wereld aan het bankkapitaal bereiken.

Hiertegenover moet het Proletariaat zich vereenigen als een geheel tegen het geheele Imperialisme, tegen het Imperialisme in het algemeen. Dit kan echter slechts dan geschieden, als het Proletariaat inziet dat het Duitse en het Engelsch-Amerikaansche, het internationale Imperialisme gelijkwaardig zijn; wanneer het niet, zooals vroeger de liberalen boven de clericalen, het eene Imperialisme, „het kleinere kwaad”, boven het andere stelt, wanneer het niet tot bondgenoot van het eene wordt, wanneer niet, zooals eens een nationaal, nu internationaal „Reformisme” ontstaat.

In de binnenlandsche politiek het liberalisme te stellen boven het conservatisme, of het clericalisme, is nationaal reformisme. In de internationale politiek het democratische Imperialisme te stellen boven het absolutistische, is internationaal reformisme.

Het wil zeggen, bij het Proletariaat de gedachte te wekken dat een deel van het Kapitalisme, het democratische, in staat is tot „hervormingen”, tot oplossing van vraagstukken, waartoe alleen het Socialisme in staat is.

Evenals hij, die in de nationale politiek liberaal boven klerikaal stelt, de Eenheid van het nationale proletariaat verhindert, zoo verhindert hij die het Engelsch-Amerikaansche Imperialisme stelt boven het Duitse, de Eenheid van het internationale Proletariaat.

Het nationale en het internationale reformisme moeten beide tot op het uiterste bestreden en vernietigd worden.

De zaak waarop het internationale Proletariaat aankomt, is juist in te zien, dat beide Imperialismen gelijk zijn, even verderfelijk in hun doel en gevolgen, zich te vereenigen door dat inzicht, en dan beide te vernietigen.

En daar dus nieuwe slachting, nieuwe onderdrukking door het Imperialisme, hoe ook de uitslag van dezen oorlog moge zijn, zeker is, —

daar het Proletariaat der Wereld met absolute zekerheid weder zal worden onderdrukt en vermoord, —

Daarom is de opstand van het Proletariaat der Wereld tegen het Imperialisme NOODZAKELIJK.

Het internationale Imperialisme kan evenwel niet opgeheven worden zonder dat het internationale Kapitalisme opgeheven wordt.

De Revolutie, de sociale Wereldrevolutie tegen het Kapitalisme, is dus noodzakelijk voor het Wereldproletariaat.

Dit wilden wij in de eerste plaats bewijzen.

Geen andere uitweg voor het Proletariaat.

„Het Imperialisme van beide groepen is even vreeselijk voor het Proletariaat.

Het kan alleen vernietigd worden door een vereenigd Wereld-Proletariaat.

De Wereld-Revolutie is dus noodzakelijk”.

Dit, wat wij in het eerste hoofdstuk zeiden, zou genoeg zijn, het zou voldoende zijn bewezen te hebben, dat het Imperialisme der beide groepen even vreeselijk is voor het Proletariaat, en dat dus het internationale Proletariaat zich moet vereenigen om het Imperialisme te vernietigen.

Wij zouden nu kunnen overgaan tot het bewijs, dat de vernietiging van het Imperialisme, de Wereldrevolutie, mogelijk is voor het Proletariaat, wij zouden dit kunnen doen, — als niet de Regeeringen, de Bourgeoisie, de Sociaal-Patriotten en de Pseudo-Marxisten van alle landen, — de Meerderheid en de Minderheid in Frankrijk en Italië, de Meerderheid en de Onafhankelijken in Duitschland, de Labour-Party en de pacifistische Socialistten in Engeland, en alle groote socialistische partijen in de Vereenigde Staten — kortom alle Kapitalisten en alle Socialistten der wereld, uitgezonderd de werkelijk revolutionairen, — het aan de arbeiders voorstelden alsof tusschen Imperialisme en Socialisme nog een uitweg was.

Als zij niet aan het Proletariaat zeiden, dat het Imperialisme, het Imperialistisch Kapitalisme, tot ontwapening, tot het verplichte scheidsgerecht, tot den wereldbond van

volken, tot den wereldvrede komen kan en na den oorlog komen zal.

De Kapitalisten, de Sociaal-Patriotten, en de Pseudo-Marxisten, de Labour-Party en de pacifistische Socialistten in Engeland, de Meerderheid en de Onafhankelijken in Duitschland, de Meerderheid en de Minderheid in Frankrijk en Italië, de Socialistten van de Vereenigde Staten, zeggen dit om het Wereldproletariaat van de Revolutie af te houden.

Want, als dit zoo was, als het Kapitalisme den oorlog nu reeds opheffen kon, dan zou het Kapitalisme zich vreedzaam kunnen ontwikkelen, dan zou de Wereldrevolutie nu nog niet noodzakelijk zijn.

Daar deze voorstelling dus een geweldige contra-revolutionaire beteekenis heeft, — vooral ook door het aantal en de macht van degenen, die ze aan het Proletariaat geven, — is het voor iederen revolutionair plicht, nogmaals hun valsheid te bewijzen.

Voordat wij dus tot de uiteenzetting der mogelijkheid der revolutie overgaan, zal dit in dit hoofdstuk geschieden.

In alle kapitalistische staten, bij alle kapitalistische volken, wordt ieder jaar door de millioenen en millioenen arbeiders in het eigen land en in de koloniën, een massa nieuwe meerwaarde voortgebracht.

Deze massa wordt voortdurend grooter, en stijgt, daar ieder jaar meerwaarde aan het oude kapitaal wordt toegevoegd, progressief.

In de wereld, op de aarde, zijn echter nog vele landen met rijke natuurschatten, en met zwakke bevolking, uit welke kolossale winsten gemaakt kunnen worden.

Het Kapitaal zoekt deze beleggingsplaatsen.

Dit is de oorzaak van het Imperialisme.

Maar de aarde is reeds verdeeld. Alle landen der aarde hebben reeds hun meesters.

De volken moeten dus strijden om de beste plaatsen.

Dit is de oorzaak der imperialistische oorlogen.

Er bestaan in het bijzonder drie kapitalistische Staten, wier kapitaal massa zoo geweldig groeit, dat zij met elkaar op alle plaatsen der aarde om de winst strijden.

Deze drie Staten zijn: Engeland, Duitschland, en de Vereenigde Staten.

De millioenen arbeiders van Engeland, Duitschland, en de Vereenigde Staten, hebben zoo gewerkt, zoo vele jaren met zoo nooit ophoudende geweldige krachten, dat de Kapitalisten van deze landen het monopolie der wereldheerschappij in het oog vatten.

Deze drie gigantische volken kampen nu waarlijk om de heerschappij over de geheele wereld.

Men zegge niet dat deze voorstelling overdreven is, dat nooit een natie of een groep van naties de wereldheerschappij zou kunnen bereiken. Want de eigenschap van het kapitaal is juist, dat het altijd meer meerwaarde, dat het een oneindige hoeveelheid meerwaarde, meerwaarde in het oneindige scheppen kan, als het slechts altijd meer proletariërs, grondstoffen, en machines kan aanwenden. Iedere geweldige kapitalistische staat, ieder geweldig kapitalistisch volk, voelt dus, dat, als het zich maar altijd meer land onderwerpt, het wezen van het kapitalisme het in staat zal stellen, ten slotte de geheele wereld te veroveren of te beheerschen.

Deze drie Giganten verheffen zich dus uit den maalstroom van den strijd tusschen de kapitalistische naties, en maken aanspraak op de geheele wereld.

En twee van hen, Engeland — en onder dezen naam verstaan wij nu het Engelsche wereldrijk, Engeland met zijn koloniën en dominions —, en de Vereenigde Staten, hebben zich, misschien voor korteren, misschien voor langeren tijd, misschien voor altijd, verbonden tot een Eenheid om te samen de wereldheerschappij te veroveren.

En evenals in den economischen strijd de machtigste Syndicaten, de machtigste Trusts ten slotte alle kleine kapitalistische maatschappijen met zich slepen, zoo hebben bijna alle volken der wereld zich met deze drie groote Machten

verbonden, zóó, dat twee groepen van Naties der wereld, elkaar de heerschappij der wereld betwisten. 1).

De ontwikkeling van het Kapitalisme is tot den hoogsten trap gestegen. Er zijn slechts weinige strijdenden over. Het Kapitalisme nadert door strijd zijn einde.

Evenals uit den strijd der kleine middeleeuwsche steden de kleine middeleeuwsche staten ontstonden, — evenals uit den strijd dezer kleine staten de groote nationale staten, — zoo ontstaan uit den strijd der groote nationale staten de groepen, de allergrootste bonden, de twee Bonden van Volken.

In en door den strijd der middeleeuwsche steden ontstond de heerschappij der kleine burgers, in en door den strijd der nationale staten de heerschappij der groote bourgeoisie, in en door den strijd der Groepen en Volken de heerschappij der allergrootste Kapitalisten, der Monopolisten der Industrie, der Reederij, der Banken, der Trusts.

Maar evenals eens deze kleine burgers, deze bourgeoisie zich verheven uit den strijd der vorsten, des adels en der geestelijkheid onder elkander, zoo verheft zich nu uit den strijd aller kapitalistische naties eene andere macht, het Proletariaat der Wereld, en verovert, midden in den strijd dezer beide groepen, voor zich dé Wereldheerschappij.

Terwijl de twee hoogste Machten der aarde, de twee groepen aller kapitalistische Naties om de Wereldheerschappij

1) Opzettelijk, om dit geweldige probleem van Wereldoorlog en Ontwapening en Wereldvrede geheel en al duidelijk te maken, hebben wij hier den strijd vereenvoudigd. Wij stellen het voor alsof slechts de drie groote naties streden. Inderdaad is de strijd veel gecompliceerder, namelijk een van alle naties ter wereld, en daardoor de oplossing van het probleem door wereldvrede nog veel onmogelijker. In de brochure: Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaaldemocratie, hebben wij dit uiteengezet. Daar worden ook de economische oorzaken, waarom wereldvrede en wereldvolkenbond onmogelijk zijn, zeer uitvoerig behandeld.

Als de Vereenigde Staten en Engeland zich in de toekomst van elkaar losmaakten, dan zou dit geen verschil maken in het beeld dat wij hier van het wereld-Imperialisme geven. Want elk van deze beide staten zou dan toch voor zich de wereldheerschappij zoeken, en iedere nieuwe groepeerling, iedere nieuwe bond, bijv. met Duitschland of Japan, zou dat eveneens doen.

strijden, verheft zich het Proletariaat der Wereld en maakt zich meester van de wereld.

Op zijn hoogsten trap geklommen, opgebloeid tot Monopolie, in den strijd om het Monopolie der Aarde, sterft het Kapitaal en wordt afgelost door het Proletariaat.

In zijn hoogsten bloei, zijn laatste en hoogste, ALLE zijne krachten inspannend, zich ontwikkelend tot den hoogsten strijd om het Monopolie der Wereldheerschappij, stort het in zijn strijd, den strijd die zijn wezen was, ineen, en uit zijn schoot, uit den brand zijner krachten, ontstaat een nieuwe wereld.

Het Kapitalisme, begonnen als privaatzit van eenige weinigen aan kapitaal, opgebloeid tot kapitaalbezit eener talrijke machtige klasse, eindigt weder, keert weer in zich terug, tot het bezit van het geheele kapitaal, tot de beneersching van het geheele kapitaal door eenige weinigen.

En in dezen bloei sterft het. De bloei valt af, en de nieuwe wereld treedt naar voren.

Want de Proletariërs, die zich aan het einde der achttiende eeuw vereenigden tot den strijd tegen hunne arbeidersgevers, de Kapitalisten, die zich in het midden der negentiende eeuw vereenigden tot den strijd tegen hun nationale bourgeoisie in nationale partijen, zij vereenigen zich nu internationaal tot den strijd tegen de internationale bourgeoisie.

En in die Eenheid zullen zij overwinnen.

Maar waarom kunnen deze nationale kapitaalmassa's zich niet vereenigen? Waarom vereenigen Engeland, Duitschland, en de Vereenigde Staten zich niet en waarom werken zij niet samen tot de uitbuiting van het geheele Proletariaat der geheele aarde? Want dan ware toch hun macht een nog veel grootere, dan behoefden zij niet met elkaar te strijden, en konden zij misschien het geheele Proletariaat afhouden van den strijd, afhouden van de revolutie.

Het antwoord op deze vraag is ten eerste: Hun kapitalen zijn nationaal, niet tot een geheel vermengd, niet internationaal. De internationale kapitalen zijn in vergelijking tot de nationale slechts een zeer klein gedeelte van het Wereldkapitaal.

En ten tweede: De nationale kapitalen hebben verschillende belangen en een verschillend doel.

Wat is hun doel, wat is het doel dezer Giganten?

Wij zeiden het reeds: Duitschland wil België, Polen, Frankrijk, Rusland, Oostenrijk-Hongarije, den Balkan, Turkije, Klein Azië, Armenië, Mesopotanië, Syrië, Perzië, misschien Siberië, en andere deelen van Azië onderwerpen, daardoor het vaste land van Europa van zich afhankelijk maken en zoo de eerste schrede doen naar de Wereldheerschappij.

Aangeland aan de kusten van den Indischen Oceaan, is het dan gereed voor den tweeden wereldoorlog, om Indië, den Stillen Oceaan, en de daaraan liggende landen, om Afrika, om de Wereldheerschappij.

Engeland wil zijn wereldrijk uitbreiden over Afrika, door Azië, naar Indië.

De Vereenigde Staten willen heerschen aan den Stillen Oceaan, in China, in den Indischen Archipel, in Polynesië, in Midden- en Zuid-Amerika.

Wanneer het Engelsche wereldrijk heerscht over Afrika en in het Zuidwestelijk deel van Azië, en de Vereenigde Staten heerschen in Midden- en Zuid-Amerika, in den Stillen Oceaan, in China, en misschien in het noordelijk deel van Azië, dan beheerschen Engeland en de Vereenigde Staten reeds bijna de GEHEELE wereld.

En door welk middel bereiken deze drie groote machten hun doel, de wereldheerschappij?

Wij zeiden het ook reeds: Duitschland door de vereeniging van Europa onder zijn leiding, de Vereenigde Staten en Engeland door de verbrokkeling van Europa.

En waardoor bereiken zij dit middel?

Door den strijd, den Wereldoorlog.

En nu, stelt u voor, Arbeiders, Arbeiders van Europa en Amerika, Arbeiders der wereld, Arbeiders die men bedriegen wil, en houden onder het Kapitalisme, en afhouden van de Revolutie, door de hoop dat Wereldvrede, Ontwapening, en Wereldbond van Volken mogelijk zijn, stelt u nu voor, dat de oorlog ten einde is. Stelt u voor dat het slachten der geheele Menschheid voorbij is. Stelt u eerst voor, dat Engeland en de Vereenigde Staten overwonnen hebben.

Dan zijn Afrika en Azië, Midden- en Zuid-Amerika, en alle wereldmarkten feitelijk in hun macht, en het vasteland van Europa is vooreerst machteloos.

Stelt u dan voor dat Duitschland overwint. Dan heeft Duitschland een deel van Afrika, en het staat in Azië voor de poorten van Indië, en waarschijnlijk ook van China.

Stelt u voor dat geen van beide overwint, dan blijft de spanning dezelfde.

Stelt u deze drie gevallen, de drie eenige mogelijke, klaar voor oogen, en vraagt u zelf dan: Zal er na dezen oorlog geen oorlog meer komen?

Wanneer Engeland en de Vereenigde Staten overwinnen, zal het verzwakte en verdeelde Europa dit verdragen? Zal Duitschland zich niet aan het hoofd van Europa stellen en zich weder verheffen?

En stelt u duidelijk het tweede geval voor. Duitschland staat aan het eind van den oorlog, na den vrede, voor de poorten van Indië en China. En binnen die poorten staan de Engelsche en de Amerikaansche macht.

Wat zal geschieden? Denkt na, arbeiders! Zullen Engeland en de Vereenigde Staten niet trachten Duitschland te verjagen?

En stelt u voor de derde mogelijkheid. De oorlog blijft onbeslist. Er is geen overwonnene en geen overwinnaar. Dan blijft alles, zooals het was voor den oorlog. Duitschland door Engeland en zijn bondgenooten omgeven. En Duitschland altijd zich wapenend en voorbereidend tot wereldoorlog. Zal Duitschland dan ontwapenen? Zullen Engeland en de Vereenigde Staten ophouden met hun bedreiging van Duitschland?

Bedenkt: Alle deze groote Machten stooten nu op elkander. Zij staan nu aan elkanders grenzen. Niets scheidt hen meer. Er is geen ruimte meer tusschen hen.

Bedenkt: Er zijn daar buiten, aan de andere zijde der grenzen, voor ieder van hen de heerlijkste landen voor kapitaalsbelegging, de allerhoogste winsten.

Bedenkt: de twee Groepen willen dezelfde landen: Afrika en Azië, nu ook Rusland.

Bedenkt: deze landen zijn oneindig rijk, en nog bijna niet gexploiteerd. Milliarden, ja billiarden wachten daar op de uitbuiters.

Bedenkt, Arbeiders, de natuur, het wezen van het Kapitaal. Zijn wezen is uitbreiding, niet waar, op altijd grooter schaal?

Bedenkt in het bijzonder, nog eens, en nog eens, en altijd weer: Bij beide groepen ZWELT voortdurend de kapitaal-macht, DOOR UWEN ARBEID, en door den arbeid der arbeiders van alle andere onderworpen of met de twee groepen verbonden volken. De Kapitaalmacht zwelt in het on-eindige. De twee groepen staan tegenover elkaar, grenzen aan elkaar, achter hun grenzen zwelt voortdurend, in altijd sterker mate, het Kapitaal. En daar buiten ligt de nieuwe buit, de winst.

Wat denkt gij, zal er nog een nieuwe oorlog komen?

Gij kunt niet anders antwoorden dan: Ja.

Zoolang de kapitalen van Engeland, Duitschland en de Vereenigde Staten een verschillend doel hebben, en dezelfde landen willen veroveren, en alle de wereld willen veroveren, en zoolang zij nationaal, niet internationaal zijn, zal er oorlog zijn.

Deze wederlegging der Ontwapening, van den Wereldbond van Volken, van den Wereldvrede, is een beslissende. Daarmee is voor elk denkend arbeider eigenlijk reeds genoeg gezegd.

Daar echter de nu van bloed druipende Regeeringen, de Kapitalisten, de Sociaal-Patriotten, en de Pseudo-Marxisten nog met vele argumenten de arbeiders trachten te bedriegen, moeten wij ook deze hier bestrijden en weerleggen.

De Regeeringen en de burgerlijke Partijen aller landen, de Sociaal-patriotten, de valsche Radikalen, de Meerderheid en de Onafhankelijken in Duitschland, de Meerderheid en de Minderheid in Frankrijk en Italië, de Labour-Party en de socialistische Pacifisten in Engeland, en alle groote socialistische Partijen in de Vereenigde Staten, die den vrede, de ontwapening, of de beperking van bewapening propageeren, zij allen die dezen oorlog maakten of toelieten, moeten bewijzen dat deze mogelijk zijn, ook in dit opzicht.

Zij moeten, niet met holle phrases, maar precies, met de feiten, aantonen hoe zij zich de regeling van den vrede denken.

Welke deelen der aarde moet Engeland, welke Duitschland, welke de Vereenigde Staten bekomen? Welke alle kleinere machten? Frankrijk, Italië, Japan, Oostenrijk-Hongarije, Turkije, enz.? Zij moeten dit op de kaart aangeven, zoo dat iedereen weet dat dit rechtvaardig is, en dat geen nieuwe oorlogen, dat nooit een nieuwe oorlog uit deze regeling ontstaat.

Zij moeten precies aangeven naar welke regelen verdeeld zal worden, hoe het vertrouwen tusschen Duitschland, Engeland en de Vereenigde Staten en alle anderen zal ontstaan, zoodat zij zich niet sterker behoeven te wapenen.

Arbeiders, dit alles aantonen kunnen zij niet. Zoodra het om concrete bewijzen gaat, zwijgen zij. Nog nooit heeft men tot nu toe ook maar een poging gedaan, op de kaart de grenzen aan te wijzen, waarmee ieder tevreden kan zijn. Het zijn alles altijd slechts holle woorden geweest. Holle leuzen zonder wezenlijke werkelijke beteekenis.

De Kapitalisten, de kapitalistische Regeeringen, met Wilson, den President der Vereenigde Staten, van bloed druipend, vooraan, zeggen: het Recht.

Maar waarom heeft Duitschland meer recht op Azië en Afrika dan Engeland? Waarom de Vereenigde Staten meer recht op den Stillen Oceaan dan Duitschland? Waarom heeft een van de drie een recht daarop? De verdedigers van de beperking der wapening moeten aantonen welk recht er bestaat. Dit kunnen zij niet.

De Regeeringen, de Bourgeoisie, de Reformisten, van bloed druipend, zeggen: de Trust, een Trust der Naties. Evenals de kapitalisten de economische trusts gevormd hebben, evenals zij de concurrentie opgeheven hebben, en zich tot kartels vereenigd hebben, zoo moeten Engeland, Duitschland en de Vereenigde Staten trusts vormen tot uitbuiting der wereld.

De vergelijking met de trusts is valsch. Er bestaat een onderscheid tusschen de beide punten van vergelijking, dat beslissend is, en dat verhindert dat de staten in afzienbaren

tijd zich tot de uitbuiting der wereld als trusts vereenigen. Dat onderscheid is dit:

De economische trust handelt met doode dingen. Met geld en met grondstoffen, wier kracht eenmaal gegeven is. Deze laat zich licht regelen en besturen, ook internationaal.

Maar staten zijn levende organismen, uit menschen bestaand. En dus, zooals alles wat leeft, zich ontwikkelend. En zoo zou het gebeuren, dat, zelfs als men, wat reeds onmogelijk is, een regeling, een verdeling getroffen had, die allen bevredigde, de verhoudingen na korten tijd waren veranderd, de economische, de kapitaalskrachten anders gegroeid waren, zoodat de eene heerscher machtiger geworden was dan de andere, en zelfs de beheerschten de kracht gekregen hadden om op te staan, het juk af te werpen, en zelf heerscher te worden. Er zouden dan terstond nieuwe oorlogen ontstaan.

Niet-levende dingen kan men in een trust vereenigen. De ieder naar wereldheerschappij strevende volken kan men het in afzienbaren tijd nog niet.

De Bourgeoisie en de Regeeringen, de Duitsche, van bloed druipend, die tienduizenden zeelieden heeft vermoord, vooraan, zeggen: de Vrije Zee. Als maar de zee vrij is, zullen de oorlogen ophouden. Maar in vreedstijd was de zee reeds vrij. Dat heeft evenwel den oorlog niet verhinderd.

De Kapitalisten en Regeeringen, van bloed druipend, die den oorlog begonnen uit handelsconcurrentie, om de hoogste winst, zeggen: de Vrije Handel. Als er slechts geen voorkeurtarieven en invoerrechten meer zijn, dan zal de vrede komen. Maar hoe ontstaat de handel? Door geweld, door moord en oorlog. Wie zal den moord begaan? Wie de wapens dragen? Duitschland of Engeland? Slechts het geweld beslist.

En de handel gedijt het best, waar men de politieke macht heeft. Dus ook wanneer de landen voor allen gelijk openstaan, zal men toch om de politieke macht strijden.

Maar de handel is niet langer het hoofddoel. Het hoofddoel is kapitaalexport, tot vorming van nieuw kapitaal. Het hoofddoel is het maken van spoorwegen, havens en fabrieken. En hoe brengt men dit alles, hoe brengt men kapitaal